

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια δύν κι' έννιακόσα
καί χαρά 'στον ποῦχει γρόσα.

Δέκατον κι' έβδομον μετροῦντες χρόνον
'στην γῆν έδρεύομεν τῶν Παρθενῶνων.

Τῶν ὁρων μας μεταβολή, ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καί συνδρομαί—ἀπ'εύθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καί 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου Τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ'έξω θέλει
δέν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Δώδεκα μηνὸς Γενάρη
κι' ἡ Βουλὴ μᾶς ἀριθάρει.

Ἑπτακόσα σαράντα κι' ἑπτὰ,
τί συμβάντα γιὰ στίχους κι' αὐτά.

Κλαίει τὸ γνωστὸ ζευγάρι
τοῦ Φαλήρου τὸ λειοντάρι.

Φ.— Ἔλα νὰ τὸν κινήσωμεν
τὸν λέοντα νεκρόν,
ἔλα νὰ τὸν θρηνησωμεν
μὲ δάκρυ μας πικρόν.

Σίμωσε νὰ τὸν ψάλωμε
καὶ λόγους νὰ τοῦ βγάλωμε,
σὺ μὲ τὸν ἐπιτάφιον, κι' ἐγὼ τὸν ἐπικήδειον,
καὶ τὴν ἰσχὺν νὰ θάψωμεν, τὴν ρώμην τὴν αἰδίων.

Τὸ στόμα δέν ἀνοίγοκλει
μὲ τᾶλλα σαρκοδόρα,
πλησίασέ τον, Περικλῆ,
καὶ ψόφιός εἶναι τώρα.

Ἀτρόμητος θεώρησον τὸ ζῆρον τὸ δασὺ
καὶ θάψευσε σιγὰ σιγὰ τὴν χαίτη τὴν χρυσή.
Τώρα καθένας ἀφοβὸς τὸν λέοντα θαυμάζει,
τώρα κανένας βρυχηθμός ταῦτίς μας δέν τρομάζει,
μήτε παγώνει σὰν καὶ πρὶν μ' ἐκεῖνο του τὸ βλέμμα
λεοντοκάρδων αἵμα.

Ἄς ἔξαπλωθοῦμε ξένοιαστοὶ 'στὸ τριχωτὸ κορμί του,
ἔλα νὰ περιπαίξωμε τὴν ψόφιαν δυνάμει του,
κι' ἔναν παῖν' ἀπάνω του μαζί μου ν' ἀνακρούσης...
κι' ὡς πᾶς ἀνὴρ ξυλεύεται δρυὸς καταπεσοῦσης,
ἔτσι καθεὶς ἀνδρίζεται μὲ σῶμα ρωμαλέον
κι' ὅταν ψοφήσῃ λέων.

Ὡραῖος καὶ κμαρωτὸς
τὴν αὔραν μας ἐρόφησε,
κι' ἐμφράξεις ἔπαθε κι' αὐτός...
ἦλθε, μᾶς εἶδε, ψόφησε.

Κάτω 'στὸν ὠμορφο γιᾶλό, κάτω 'στὸ περιγιάλι,
ἓνα μεγάλο κόκκαλο κατὰ πῆ τὸ θηρίο,
καὶ πηλαλοῦσαν κι' ἔτρεχαν γιὰτροὶ μὲ σερβιτσάκι,
κι' ἄλλοι τὸ 'θέλανε ζεστό, κι' ἄλλοι τὸ 'θέλαν κρύο.

Χαμένα τὰ τρεχάματα καὶ τόσα γιὰτροσόφια,
καὶ βλέπομε μιὰ δύναι λεονταρίσια ψόφια.
Γιὰ κύτταξε τὸν δυστυχῆ... καὶ ποῖος δέν τὸν οἰκτεῖρει;
φαντάσου νᾶσαι λέωντας μὲ νύχια καὶ μὲ χιτῶνες,
καὶ νᾶρχωνται τριγύρω σου ντοντόροι μὲ κλυστήρι,
κι' ἀπάνω σου νὰ γράφουνε λατινικαῖς ρετσίταις.

Φαντάσου νᾶσαι λέωντας, νὰ τρέμουν 'στὸ νομά σου,
κι' ὅμως ἀφόβως νὰ μιλῶν κτηνίατροι σιμά σου.

ν' ακούγες τὰ συμβούλια, τὰς γνώμας τὰς σοφάς,
καὶ νὰ μὴν ἔχῃς ὄρεξι δρῶ τρεῖς γιγντοὺς νὰ φῶς.

Φαντάσου νᾶσαι λέωντας, τὸ σύμπαν νὰ τρομάζῃς,
καὶ μ' ἓνα ψωροκόκκαλο τὰ κῶλα νὰ τινάζῃς.
Ἐ! ποῦ λοιπὸν μιὰ δύναμις κι' ἀθάνατος ἀνδρεία,
ποῦ δὲν χρειάζεται ποτέ γιγντὸ καὶ σπετσαρία;
Καὶ ποῦ λοιπὸν μιὰ δύναμις, ποῦ δὲν φοβάται Χάρο,
καὶ δὲν τὴν ρίχνουν ἄψυχη 'στῶν ψοφημιῶν τὸ κάρο;

ὦ λέον, σήμερα καὶ σὺ
κατήντησες ψοφῆμι,
κρίμα 'στὴ χαίτη τῇ χρυσῇ,
κρίμα 'στὴν τόση φήμη.

Ἀλλοίμονον!.. δὲν εἴμπορεῖς
σὺν πρῶτα νὰ δαγκάνῃς...
πῶς ἔτσι μὲ παρατηρεῖς;
ἵντροπή σου νὰ πεθάνῃς.

Διασκεδάζω μιὰ χαρὰ
μετὰ τοῦ σκελετοῦ σου...
πῶς 'πῆγες ἔτσι, φουκαρᾶ;
φτοῦ σου, λειοντάρι, φτοῦ σου.

Φτοῦ σου, ζωντόβολο κοινὸ,
ποῦ φράζαν τάντερά σου,
σ' ἐμπαίζω, σὲ περιφρονῶ,
καὶ πιάνω τὴν οὐρά σου.

Γιὰ κύττα το, βρέ Περικλῆ,
καὶ μοιρολόγησέ το,
καὶ πάρε ρώμην Ἡρακλῆ
καὶ περιφρόνησέ το.

Ἐλα καὶ σὺ, παλληκαρᾶ,
καὶ χάιδεψέ του τὴν οὐρά,
ποῦ τώρα δὲν σαλεύει...
σκῶμμα τὸ πᾶν καὶ χλεύη.

Π. — Λέων ἀπέθανε δαυὶς
κι' ἔλαττε λέοντες καὶ σείς
τοῦ κυριεύοντος συρμοῦ
νὰ τὸν θρηνήσωμεν ὁμοῦ.

Τὸν κλαῖνε τόσα ζωντανά,
κι' ἀντιλαλοῦνε τὰ βουνά
πῶς 'ψόφησ' ἓνας λέωντας
κι' ὁ κόσμος πάει λέωντας.

Μὰ τῶν προγόνων τὰς σκιὰς δὲν σὲ φοβοῦμαι, πτώμα,
καὶ χῶνω τὸ κεφάλι μου μὲς 'στὸ φρικτὸ σου στόμα,
ὅπου κι' ἐγὼ μονάχος μου τὸ θάρρος μου θαυμάζω
πῶς σ' ἓνα στόμα λέοντος τὴν κεφαλὴ μου βάζω.

Δὲν τρέμω τὰ σαγόνια σου, τὴν ὀδοντοστοιχία σου,
καὶ κλαίω, λέον δύστηνε, τὴν τόση δυστυχία σου.
Ποῦ τῶν ὀδόντων ὁ τριγμός;

ποῦ κι' ὁ τῆς πείνας βρυχηθμός,
ὅπου βαρὺς ἐνώνετο μὲ βρυχηθμούς κυμάτων
καὶ βρυχηθμούς Παυσανίων θηριωδῶν κομμάτων.

Ποῦ τῆς οὐρᾶς τὸ κούνημα, τὰ νάζια σου τὰ πρῶτα,
ποῦ μόλις ἔβλεπες Ρωμῆ κι' ἐμένα τὸν ἱππότην,
εὐθύς μὲ περιφρόνησιν μᾶς ἔστρεφες τὰ νῶτα
καθὼς κι' ὁ λέων ὁ γνωστός ἐμπρὸς 'στὸν Δὸν Κιστότη.

Κι' ἂν τώρα σὲ περιφρονῶ, τί θὰ μοῦ κάνῃς τάχα;
σὺν πρῶτα δὲν βουλιμιᾶς, δὲν χαίρεις αἷμα πίνων,
καὶ τ' ἀτσαλένια νύχια σου πῶς ἤθελα νὰ τᾶχα
νὰ τᾶμψηγα σὲ κρέατα τεράτων ἀνθρωπίνων.

Ἐσὺ σὺν ἤσουν νηστικός τότε ἐδρυχσο μόνον
κι' ἐμαίνεσο θυμόνων,
μὰ τὰ θεριὰ τάνθρώπινα τὰνθεμκτισμένα
μουγγρίζουσε καὶ νηστικά, καθὼς καὶ χορτασμένα.

Φ. — Λέων δαυὶς ἐρίγησε
καὶ τίς δὲν θὰ ριγῇ;
λέων δαυὶς εἰρήγησε
καὶ τίς δὲν θὰ σιγήσῃ;

Τὸν κόσμον κατελύπησε
ὁ πόνος τοῦ θεριοῦ,
ποῦ τάντερά του 'τρύπησε
κοκκάλα γαϊδουριοῦ.

Εὐδαίμων ἔζης ἄλλοτε μὲς 'στὴν Ἀβυσσινίαν,
μὰ 'στοῦ Φαλήρου τὰς ἀκτᾶς
ὀδύνας ἔπαθες φρικτάς,
κι' ἀφῆκες τὸ σαρκίον σου καὶ μνήμην αἰώνιαν.

Τὸν Βασιλέα τὸν κλεινὸν ὕμνεῖτε τῶν θηρίων
καὶ γράψετε 'στὸ μάγμαρον τὸ κατηφές καὶ κρύον·
ἐνθάδε κεῖται Βασιλεὺς βουνῶν, ἐρήμων, βράχων,
τὸ κλῆμα δὲν τὸν 'σήκωσε τῶν Μαρκλωνομάχων,
κι' ὅπταν εἶδε τοὺς Ρωμηοὺς ἐνόμισε κι' αὐτὸς
μέσα σὲ τόσους λέοντας πῶς εἶναι περιττός.

Ὀδύνης ρόγχοι βρέμοντες τὰ πέριξ συνετάρχαζαν
κι' ἐτρόχισαν ρητορικὴν λεοντοκάρδων γλῶσσαν.
ὀδόντες ἄλλου λέοντος καὶ τοῦτον δὲν ἐσπάρχαζαν
ἀπὸ μανίαν ἔρωτος πρὸς λέκιναν σφριγῶσαν,
οὐδ' ὅπλα τὸν ἐφόνευσαν, οὐδ' Ἡρακλεὺς τέξον,
ἀλλ' ἄδοξος ἀπέθανε 'στὸ χῶμα τῶν ἐνδόξων.

Π. — Νάτος κατὰ γῆς βουδός,
ἐρημώθη κι' ὁ κλωδός,
κι' ὅλος ὁ τῶν ζώων κῆπος
σὲ προσβλέπει περιλύπως.

Πῶς μ' ἀσθένειαν πεζὴν
ἐξεμέτρησες τὸ ζῆν;
πῶς μὲ μιὰ παληκοκκάλα
πόνων σ' ἔσεισαν σπασμοί,
ποῦ παρὰ σῆμα μεγάλη
τῶνομά σου τὰ κοσμεῖ;

Μὲς 'στὸ λάκκο πῶς χωρεῖς,
νυχοποδάρτε λέον,
σὺ, ποῦ Στέμματ' αὖ φρουρεῖς
κι' εἶσαι κόσμος Βασιλέων;

Βαθυχαίτη Βασιλῆα,
πῶς σοῦ πέφτουν τὰ γεράκια;
πῶς σὲ γλείφουν τὰ σκυλιά;
πῶς σὲ τρῶνε τὰ κοράκια;

Δὲν θ' ἀπολαμβάνῃς πλέον
τὴν φρεσκάδα τοῦ ξεφύρου,
δὲν θὰ βλέπῃς τώρα, λέον,
τὰ κρογιάλια τοῦ Φαλήρου.

Μήτε μέρη κοπρισμένα
κι' ἐχειλίζοντας χειμάρρους,
μήτε τοῦ Βωτὸ τὰ τραῖνα,
μήτε τοὺς ἑροταγάρους.

Λεοντοκάρδοι Ριγάρδοι
σὲ κυττοῦν μὲ κυποκάρδι,
κι' ὅλους τοὺς φοβί' ἡ σκέψις
μὴ τυγῶν καὶ ζωντανέψῃς.

Θάραχνται κουτσοὶ, στραβοὶ,
καὶ λαὸς θὰ σταματᾷ
νὰ κυττάξῃ τὸ κλουβὶ
καὶ γὰρ πένθ' ἔρωτ' αἰ,
κι' οἱ φρουροὶ σου, πεθαμμένοι,
νῶτα κι' ἄλλος θὰ τοῦ λένε.

Φ. — Ποῦ τὸ μένος κι' ἡ βροντὴ σου;
σὲ κηδεύουν ἄρον ἄρον,
καὶ σκεπάζ' ἡ λεοντὴ σου
ράχαις τωρινῶν γαϊδαρῶν.

Σάν τὸν ὄνον τὸν μυθώδη
τὴν φορεῖ καὶ κάθε νέος,
καὶ σηκώνεται 'στὸ πόδι
τόσος κόσμος κεχηνάτος.

Κι' ἂν ἄερας τοῦ τὴν πέρνη
καὶ τὴν πρώτη δείχνει μούρη,
μὰ τὸ πλῆθος δὲν τὸν δέρνει
σάν τοῦ μύθου τὸ γαῖδοῦρι.

Τοῦναντίον τὸν δοξάζουν,
τὸν περνοῦν 'στὸ Καλαντάρι,
χαῖρε, γαῖδαρε, φωνάζουν,
ποῦ μᾶς 'πέρασες λειοντάρι.

Π. — Σὲ κηδεύει δόξης χώρα,
πλήθη στέκουν κι' ἀποροῦν,
καὶ τὴν λεοντὴν σου τώρα
μασκαράδες τὴν φοροῦν,
ποῦ 'στὰ μέρη των περνᾷ κάθε μασκαράδ' καμάρι
κι' ὡς εὐκλείας λεοντῇ θεωρεῖται τὸ σαμάρι.

Κύτταξε τί μασκαράδες
μουλαράτοι, κοιλαράδες,
καὶ χρυσᾷ τοὺς ψάλλουν ἔπη
πεινασμένων συρφετοί,
κι' ὁ Καρνάβαλος τοὺς βλέπει
καὶ τοὺς ρίχνει κομφετί.

Καὶ πότε λέγουν ἡ Βουλὴ πῶς θὰ συνεδριάσῃ;
Φ. — Θάλθῃ μὲ τὸν Καρνάβαλο νὰ μᾶς διασκεδάσῃ.
Π. — Καὶ τοῦτος ὁ Καρνάβαλος πότε ἔρχεται, βρὲ βῶδι;
Φ. — Αὐτὸς θαρρῶ πῶς ἔρχεται μαζί μὲ τὸ Τριῶδι.
Π. — Καὶ τοῦτο πότε, Φασουλῇ;
Φ. — 'Στῆς δύο τοῦ Φλεβάρη.
Π. — Ἀμμ' ὁ Φλεβάρης;
Φ. — ἔρχεται κατόπιν τοῦ Γεννάρη.
Π. — Ὁ Θεοτόκης ἐφθασε;
Φ. — Τὸν εἶδα 'μπρός μου ντοῦρο,
πρὸς τὸ Παλάτι 'πήγαινε καὶ 'κάπνιζ' ἕνα ποῦρο,
κι' ἐκεῖ κατὰ τὰ Ζάππεια καὶ τῆς Δενδροστοιχίας
'θυμήθηκα τοῦ Κόντη μας τῆς τόσαις ἀτυχίαις.
'Εντὸς ὀλίγου βρυχηθῶν θὰ γίνῃ συναυλία
καὶ θάναι τούτων ἀπαρχὴ καὶ τέλος ἡ κοιλία,
θὰ βρυχηθῇ καὶ δεξιῶν κι' ἀριστερῶν ἡ ποίμνη,
θὰ βρυχηθοῦν καὶ λέοντες, θὰ βρυχηθοῦν καὶ σκύμνοι,
κι' ἀφοῦ καὶ πάλιν βρυχηθοῦν γιὰ τὴν κοινὴν πατρίδα
θὰ τρέξουνε τοῦ λέοντος νὰ πάρουν τὴν μερίδα.

Κι' ἀπὸ τοὺς τόσους βρυχηθμοὺς, ποῦ σμίγουν ἐκεῖ πέρα,
κανέναν μέλλον ἐθνικὸς
τῆς Ρωμηοσύνης μουσικὸς
τοῦ γένους τὸ μελόδραμα θὰ βγάλῃ καμμιὰ μέρα.

Μὰ δὲν μοῦ λές, βρὲ Περικλῆ, καὶ γιὰ τὴν Γεωργία;
Π. — Μοῦπαν οἱ καροτσέρηδες πῶς ἔχουν ἀπεργία;
Φ. — Βλέπεις καὶ σὺ δὲν ἔχουνε τᾶμάξι δὲν σοῦ λείπει...
κάλλιο καὶ τοῦτοι ν' ἀπεργοῦν, γιὰ νὰ μὴ νοιώθῃς λύπη
σὺν βλέπῃς ἄλλους, Περικλῆ, νὰ τρῶνε καροτσάδα,
καὶ σὺ 'στοὺς δρόμους νὰ γυρνᾷς πεζὸς καὶ ποδαράδα.

Π. — Εἰς τὸν χορὸν τῆς Ρικανκούρ, Ἀλφρέδε, προσελθὲν
Φ. — Ὁχι...

Π. — Γιατί;

Φ. — Ἐέρω κι' ἐγώ... γιὰτ' εἶσαι βλάξ κι'...

Π. — Ἡὼς δὲν ἐπῆγες κι' εἰς αὐτὸν, Ἀλφρέδε, νὰ πᾶς
κι' ἀρσενικῶν καὶ θηλυκῶν μητρῶν ν' ἀντιγράφῃς
πρὸς ἀγαλλίασιν κι' ἐμοῦ καὶ τῶν ἀνγνωστῶν;
σὺρ μὰ παρὸλ παρήλλαξες, δὲν εἶσαι πιά Γαστών.

Μὰ σκέψου τώρα ποῦ 'μιλεῖς
γιὰ τὰ θηρία τῆς Βουλῆς
νᾶβλεπες 'μπρός σου ζωντανὸ τοῦ λέοντος τὸ πτόμα
καὶ μιὰ μπουκιὰ νὰ σ' ἔκανε μ' ἐκεῖνο τοῦ τὸ στόμα.

Φ. — Καὶ μόνον νὰ τὸ σκέπτεται κανεὶς ἀνατριχίσει
φαντάσου τέτοιο χωρατὸ νὰ τῶκανε γιὰ χάξι
καὶ ν' ἀκοντίσῃ καθ' ἡμῶν βουλιμιῶντα βλέμματα...
δὲν εἶναι καὶ παράξενο νὰ 'ψόφησε 'στὰ ψέμματα.

Π. — Μὴ μὲ τρομάζῃς, μασκαρά,
νεκρὸς ὁ λέων κεῖται...

Φ. — Πῶ! πῶ! σκαλεύει τὴν οὐρὰ
κι' ἡ χαίτη του κινεῖται.

Π. — Μίλα καλὰ, βρὲ Φασουλῇ...

Φ. — Σὺν νᾶκουσα μουγγάρι...

Π. — Ἀδέλφια, συχωράτε με, καὶ σ' ὅλους χαίρετε...

Φ. — Νομίζω πῶς σηκώνεται...

Π. — Τρόντι... κύτταξε το...
φευγάτε καὶ μᾶς ἔφαγε...

Φ. — 'Στὰ πόδια, Περικλέτο.

'Επαίχθη 'στὸ Βαριετέ τὸ δῶμα τοῦ Πολέμη,
ἦγουν 'στὴν Ἀκρὴ τοῦ Κρεμνοῦ, ποῦ φαντασίας γέμει,
διαδραματιζόμενον ἐντὸς μοναστηρίου
μ' ἐξάρσεις στίχων λαζευτῶν καὶ πλῆρες μυστηρίου.
'Ο κόσμος ἐνθουσιωδῶς τὸ κατεχειροκρότει
κι' ἡ Ζάμπου πάλι 'φάνηκε μιὰ καλλιτέχνης πρώτη.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡμερολόγιον Βρετοῦ Ἐγκυκλοπαιδικόν,
πολύτιμον ἐγκόλπτον καὶ καλλιτεχνικόν,
ποῦ πρέπει μετ' ὅτῃν τσέπη των νὰ τῶχουν ὅλαις κι' ὅλοις
τύποις Γεράρδων ἀδελφῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει.

Ἄνευ συστάσεων κι' ἐμοῦ, τοῦ ταπεινοῦ σας δούλου,
διαβάστε τὰ «Χρυσάνθεμα» τοῦ Καλογεροπούλου,
τρυτέστι μίαν ποιήσιν, ποῦ δι' ὅλους νᾶχῃ στίχους
θέλγει τὸν ἀναγνώστην τῆς μέ λεπτοτάτους ἡχούς.

Νέον Ἡμερολόγιον τῆς γῆς τῶν Φαραώνων,
τοῦ πίκλην Αἰγυπτιακόν, ποικίλον μετ' εἰκόνων.
Μέσα 'στὴν Ἀλεξάνδρειαν τόχει τυπώσει πρώτη
Ἀργύρης ὁ Δρακόπουλος, καλίσθητος ἐκδότης.